

“IK WOON IN PARIJS.”
“IK IN ZÜRICH.”
“EN IK WOON IN BERLIJN.”

FOTO'S Maxime Michaluk

Sinds ze elkaar ontmoetten in Salzburg en samen besloten om een pianotrio te vormen, hebben violist Gerard Spronk, celliste Irene Enzlin en pianiste Vera Kooper al honderden uren samengewerkt en hebben ze samen de halve wereld afgereisd, tientallen concerten gespeeld en prachtige resultaten behaald op kamermuziekwedstrijden. Op 13 april komt hun eerste cd met pianotrio's van Taneyev (opus 22) en Borodin uit bij platenlabel Naxos.

Het *Delta Piano Trio* is voor onze vaste lezers geen onbekende. Het jong en succesvol Nederlands pianotrio stond al op de cover van onze vorige editie, en Delta-pianiste Vera Kooper heeft ook haar eigen column in *Portici*, *Tournée mondiale*, waarin ze vertelt hoe jonge muzikanten vandaag aan hun carrière timmeren, en wat ze samen allemaal meemaken wanneer ze niet piekfijn uitgedost op het concertpodium staan.

We spreken elkaar in het huis van Gerards ouders. Daar zijn ze kind aan huis en wordt er goed voor hen gezorgd, zodat ze - mits een pauze af en toe - praktisch een hele dag kunnen studeren en repeteren. En dat is nodig want er staan voor de komende weken en maanden een heleboel concerten op het programma.

Daarnaast zijn ze ook druk in de weer met administratieve rompslomp, want ze vertrekken in maart voor tien dagen naar China en daarna voor een weekje naar Zuid-Korea.

Irene Enzlin: “We zijn volop bezig met het regelen van onze documenten, en dat loopt niet van een leien dakje. Het is best wel stressen op dit moment.”

DELTA PIANO TRIO

LANCEERT EERSTE CD EN GAAT OP TOURNEE IN CHINA EN KOREA

Wat gaan jullie spelen?

Irene Enzlin: “Verschillende programma's, maar het vaakste zullen we een programma met werk van Mendelssohn, Rachmaninov en Beethoven spelen. Daarnaast hebben we ook kortere concerten, waarop we ook een aantal andere composities zullen brengen. We spelen in China in totaal tien concerten in tien dagen, en allemaal in prachtige zalen. Het wordt dus echt wel een 'tour de force'. Nadien gaan we ook nog een week naar Zuid-Korea voor concerten.”

Hoe moeilijk is het om als jong kamermuziekensemble dit soort van tournees te bemachtigen?

Vera Kooper: “Voor deze tour was dat heel makkelijk. We werden via scouten op het internet benaderd met de vraag of we dit wilden doen. Als prijswinnaars van bepaalde wedstrijden wordt je gevolgd en benaderd door organisatoren. In augustus gaan we voor een andere promotor opnieuw touren in China. Die bewuste promotor had een opname van ons gehoord op het internet. Maar in Nederland is het natuurlijk een heel ander verhaal, daar moet je heel actief zelf op zoek gaan naar mogelijkheden en komen concerten niet zomaar uit de lucht vallen.”

SALZBURG

Het *Delta Piano Trio* ontstond in Salzburg in 2013, waar de drie leden van het trio elk apart kwamen studeren. Vera en Irene kende elkaar al een jaartje toen Gerard in Salzburg aankwam. ►

**"WE HADDEN ONLANGS EEN
RECENSENT DIE SPONTAAN
NAAR EEN CONCERT VAN ONS IN
LONDEN KWAM EN DAAROVER
EEN HEEL GOEDE REVIEW
SCHREEF. MAAR DAAR KIJK JE
ALS MUSICUS PASSIEF TEGEN AAN,
JE HEBT DAT NIET IN HANDEN."**

Wie nam het initiatief om samen te spelen?

Vera Kooper: "Eigenlijk was dat Irene."

Irene Enzlin: "Het is eigenlijk een grappig verhaal. Ik was bij vrienden in Salzburg, toen ik de telefoon van een van hen zag oplichten en de naam en het telefoonnummer Gerard te voorschijn kwam. Het is een beetje freaky, maar ik heb dat gewoon opgeschreven en toen ik hoorde dat hij het plan had opgevat om het jaar nadien zelf ook naar Salzburg te komen studeren, heb ik hem gecontacteerd en gevraagd of hij misschien interesse had om samen te spelen."

En vond jij het OK om in Salzburg door een Hollandse schone gestalkt te worden, Gerard?

Gerard Spronk: "Ja, ze was heel geduldig. *(lacht)* Op de dag dat ik aankwam in Salzburg, kreeg ik al een sms'je van Irene om te vragen of ik zin had om wat samen te spelen. Dat hebben we vervolgens gedaan en gelukkig is dat allemaal heel goed verlopen. Zo zijn we in oktober 2013 meteen opgestart."

Hoe ernstig namen jullie dat samenspelen aanvankelijk. Hadden jullie bepaalde intenties of ging het in de eerste plaats om plezier maken.

Irene Enzlin: "We zijn alle drie naar Salzburg gekomen voor solo-studies, maar binnen die opleiding heb je ook samenspel. Het was in de eerste plaats in het kader van dat opleidingsonderdeel dat we zijn beginnen samenspelen. Aanvankelijk was het dus de bedoeling om dat gewoon een semester te doen. Maar het klikte zo goed dat het zonde was om er niet mee door te gaan. Dat was ook de mening van onze leraar die ons heel erg heeft aangemoedigd om dit samenwerkingsproject verder te ontwikkelen. Nadien is het eigenlijk vrij snel een pak serieuzer geworden, maar het is allemaal wel heel natuurlijk gegroeid. Ik denk dat niemand van ons aanvankelijk het idee had dat dit iets permanent zou worden."

Gerard Spronk: "Wanneer je samen muziek maakt merk je heel snel hoe goed de klik is met iemand. En eigenlijk hadden wij vanaf de eerste repetitie allemaal het gevoel van: Wow, dit is echt hartstikke leuk. We gingen veel meer samen repeteren en toen ging de bal aan het rollen. We deden redelijk snel mee aan ons eerste kamermuziekconcours, en dat was een groot succes, waardoor we steeds meer concerten kregen. Eens dat balletje aan het rollen gaat, dan doe je gewoon verder. Ik heb geen idee waar we over vijf jaar zullen staan, maar we werken keihard en genieten van onze samenwerking."

**TE VEEL KILOMETERS
EN ADMINISTRATIE**

Jullie zijn een trio, maar op heel wat foto's staan jullie met z'n vieren.

Vera Kooper: "Hoe dat zit kan je beter aan Irene vragen *(lacht)*."

Irene Enzlin: "Ja, op de foto's zie je ook vaak mijn hond, Shiya, die tot voor kort overal met ons mee naartoe reisde. Maar de laatste maanden is ons leven in zo'n stroomversnelling terecht gekomen, dat meereizen echt niet meer mogelijk is. Ze woont nu tijdelijk bij vrienden in Salzburg. Een hond meenemen naar China, lijkt mij sowieso geen goed idee, maar ik hoop dat we haar binnenkort weer eens kunnen meenemen. Bij een meer geconcentreerde toer waar we meer overzicht hebben zou dat moeten kunnen."

Jullie werken voortdurend samen, wonen jullie dan ook dicht bij elkaar?

(lachen)

Irene Enzlin: "Ik woon in Parijs."

Gerard Spronk: "Ik in Zürich."

Vera Kooper: "En ik woon officieel in Berlijn, maar omdat ik er toch nooit ben heb ik mijn kamer daar onderverhuurd en reis ik nu hoofdzakelijk tussen

Nederland en Salzburg. In realiteit zijn we gewoon bijna altijd samen onderweg. Maar, de dozen met mijn spullen staan dus in Berlijn."

Maken die verschillende adressen het samen repeteren niet heel moeilijk?

Vera Kooper: "We zijn altijd samen aan het werk, of onderweg, waardoor het repeteren eigenlijk heel makkelijk is. Het moeilijke deel is dat we nooit thuis zijn."

Dus als ik het goed begrijp dan focussen jullie nu alle drie op het trio en niet op een solocarrière.

Vera Kooper: "We doen tussendoor weleens wat solowerk, maar onze focus ligt momenteel helemaal op kamermuziek."

Gerard Spronk: "We hebben momenteel zoveel werk met het trio dat het niet echt haalbaar is om daarnaast nog andere projecten te doen."

Hoe zien jullie dat in de toekomst evolueren?

Irene Enzlin: "We zijn een beginnend ensemble en daarom doen we ook nog heel veel organisatie zelf. We hebben daar nog geen routine in en moeten ►

het allemaal nog leren. Daarom kruipt er echt nog heel veel tijd en energie in. Maar volgens wat ik zie bij andere ensembles, wordt dat met de jaren wel een stuk makkelijker. Je moet niet alles voor een eerste keer doen. Heel wat contacten maak je een eerste keer waarna je vervolgens steeds weer opnieuw gevraagd wordt. We verwachten dat er in de toekomst dus wat meer rust binnen de chaos komt waardoor we ook meer tijd zullen hebben om daarnaast nog andere soloprojecten te doen.”

Hebben jullie geen agent?

Vera Kooper: “We hebben eigenlijk wel iemand, maar in de praktijk doen we toch alles zelf. We zijn dus nog op zoek naar een goede agent die heel dat organisatiegedeelte van ons kan overnemen, want we zijn op een punt gekomen dat het niet meer doenbaar is om het zelf te bolwerken. Maar zo simpel is het niet, tenslotte moeten we iemand vinden waarmee het klikt en waarmee we prettig kunnen samenwerken.”

PROFILERING NAAR DE BUITENWERELD

Hopelijk vinden jullie snel iemand, want jullie hebben een heel druk programma voor de komende maanden.

Irene Enzlin: “Ja, na China en Zuid-Korea, gaan we in april naar Israël. Daar hebben we een concert in het *Jerusalem Music Center*. Daarna hebben we nog de hele lente en zomer door concerten in Nederland en het Verenigd Koninkrijk en juni trekken we opnieuw de opnamestudio in. Ditmaal voor een cd voor het Amerikaanse label *Odradek* met hedendaags werk van componiste Lera Auerbach.”

Jullie hebben wel iets met het werk van Auerbach. Onlangs speelden jullie haar *The mirror with three faces*, een werk dat nog nooit eerder in Nederland werd uitgevoerd. Hoe werd dat onthaald?

Vera Kooper: “Heel goed, en sindsdien spelen we het ook heel vaak op onze concerten. We merken dat zelfs de luisteraars die vooral liefhebber zijn van de erg klassieke werken dit stuk van Auerbach toch heel erg weten te waarderen. We staan als trio helemaal achter de muziek van Lera Auerbach en zijn heel blij dat we ze binnenkort ook kunnen opnemen.”

Gerard Spronk: “Repertoire is heel belangrijk voor ons en we besteden heel veel aandacht aan de samenstelling van programma’s en de stukken die we kiezen. Voor ons is het cruciaal dat er voor iedere luisteraar in ons publiek wel een werk is dat hem of haar bijzonder aanspreekt. We merken dat mensen echt wel openstaan voor een onbekende compositie, tenminste, wanneer die heel pakkend is en muzikaal sterk en interessant is, zoals het werk van Auerbach. Je voelt dat er voor het publiek echt een hele nieuwe wereld opengaat. Als musicus is het heel leuk om met zo’n fantastische nieuwe muziek te experimenteren. Het was een hele eer om de Nederlandse première te mogen spelen.”

Er zijn heel wat jonge solisten of kamermuziekensembles die zich op minder begane paden wagen en zich heel bewust profileren als uitvoerders van een specifiek repertoire. Zijn jullie daar ook mee bezig en past de aandacht die jullie hebben voor het werk van een hedendaagse componisten als Auerbach in dat kader?

Irene Enzlin: “Ik denk dat het idee van profileren bij ons niet echt is opgekomen. We begonnen het eerste trio van Lera te spelen, en buiten het feit dat we het zelf heerlijk vonden om te doen, zagen we dat het ook een bijzondere impact had op het publiek. En dat is toch wat je als uitvoerend musicus wilt bereiken: dat je het publiek kunt raken. Zelf zijn we gewoon altijd op zoek naar dat soort van stukken, en een identiteit als trio ontwikkel je me de jaren. We zijn er dus zelf niet echt mee bezig en laten de perceptie omtrent ons profiel over aan ons publiek.”

Vera Kooper: “We spelen ook Beethoven en Haydn en al die meer ‘klassieke’ componisten. Maar ook binnen het werk van die grote componisten heb je je persoonlijke favorieten en het is belangrijk dat je een persoonlijke band hebt met het werk dat je speelt. Ik denk dat het precies dat is waar we als trio naar zoeken: een gevarieerd repertoire dat ons nauw aan het hard ligt.”

Je spreekt over persoonlijke voorkeuren, maar jullie zijn wel met drieën. Komen jullie dan altijd overeen?

Irene Enzlin: “We hebben natuurlijk wel elk onze eigen smaak, maar op een of andere manier lukt het toch om ons met drieën achter een bepaald repertoire te scharen. Uiteindelijk gebeurt dat vrij natuurlijk en organisch. Geen slaande ruzies of deuren dus. *(lachen)*”

Gerard Spronk: “We hebben een hele waslijst van stukken die we graag willen spelen. Er is ook zoveel prachtig repertoire waar we ons alle drie in kunnen vinden, dus de discussie schuift een beetje op naar: welk werk nemen als volgende stuk op ons repertoire. *(lacht)*” ▶

"REPERTOIRE IS HEEL BELANGRIJK VOOR ONS, EN WE BESTEDEN HEEL VEEL AANDACHT AAN DE SAMENSTELLING VAN PROGRAMMA'S EN DE STUKKEN DIE WE KIEZEN. VOOR ONS IS HET CRUCIAAL DAT ER VOOR IEDERE LUISTERAAR IN ONS PUBLIEK WEL EEN WERK IS DAT HEM OF HAAR BIJZONDER AANSPREEKT."

Jullie kunnen dus nog een tijdje verder?
Irene Enzlin: “Oh ja, nog ettelijke tientallen jaren.”

Hoe moeilijk is het als jong ensemble om persaandacht te krijgen?
Irene Enzlin: “Dat is toch wel tamelijk lastig. Zelf heb je er niet echt vat op en het moet dus gebeuren op initiatief en vraag van de concertzalen waar we spelen. We hadden onlangs een recensent die spontaan naar een concert van ons in Londen kwam en daarover een heel goede review schreef. Maar daar kijk je als musicus passief tegen aan, je hebt dat niet in handen.”

Gerard Spronk: “Je merkt wel dat als je goede resultaten behaald op een concours, en als je bijzondere projecten opvat, zoals de Nederlandse première van een stuk, dat je dan wel persaandacht krijgt. We zijn onder-tussen al wel op de tv en de radio te gast geweest.”
Irene Enzlin: “Het is opnieuw het verhaal van het balletje. Eens dat aan het rollen gaat, dan gaan een heel aantal media of kranten mee in de stroom. Dat hebben we onlangs nog ervaren toen we in Engeland waren. In het dorp van herkomst van Benjamin Britten, waren we te gast als *Artists in residence* tijdens een festival. Tijdens de twee weken die we daar doorbrachten kregen we steeds meer aanvragen van de pers. En toen we nadien een concert in Londen hadden, kregen we zelfs een uitnodiging van de *BBC*.”
Vera Kooper: “Ik denk dat het gewoon tijd vraagt vooraleer mensen je echt beginnen te kennen en aandacht aan je willen besteden. Eens je een eerste contact hebt dan loopt het wel vlot, maar op die eerste keer moet je wachten, want dat heb je niet zelf in de hand.”

HET LEVEN ZOALS HET IS

Hoe ziet een dag in het leven van het *Delta Piano Trio* eruit?
Vera Kooper: “Meestal staat Irene als eerste op. (*lacht*) ’s Ochtends studeren we elk apart zodat we technisch op pijl blijven en onze stukken goed in de vingers krijgen. Na het middageten doen we twee repetitiesessies samen, met daartussen een pauze, en daarna zijn we nog een paar uur bezig met administratie.”
Gerard Spronk: “Dat is hoe we hier werken wanneer alles stabiel is en we niet moeten reizen, maar in realiteit is ons schema heel erg afhankelijk van de omstandigheden. Toen we onlangs in resi-dence waren in Engeland, konden we volledig opgaan in de muziek. Maar wanneer we veel moeten reizen, dan hebben we een heel onregelmatig schema met soms heel vroege of late vluchten. Maar we vinden altijd wel een mogelijkheid om samen te repeteren.”

Hoe moeilijk is dat reizen met een instrument? Op sociale media staan steeds meer berichten over instrumenten die beschadigd geraken of muzikanten die het vliegtuig zelfs gewoon niet op mogen met een instrument. Hoe zit dat nu eigenlijk?
Irene Enzlin: “Binnen Europa reizen we het liefst met de trein, het duurt langer, maar je kan dan ook wel studeren. Het is ook goedkoper, want om met de cello op het vliegtuig te mogen, moet je het duurste soort van tickets kopen. Maar ook als we bijvoorbeeld naar Londen reizen met de *Eurostar*, dan moet ik extra betalen voor de cello. Tot nu toe hebben we het nog niet meegemaakt dat Gerard of ik ons instrument niet bij ons mochten houden, als scheelde het een keer heel weinig.”

Dag in dag uit samen spelen, reizen en repeteren. Vliegen jullie elkaar soms niet in de haren?
Irene Enzlin en Vera Kooper: (*lachen*) “Dat moet je maar eens aan Gerard vragen. Die arme jongen moet steeds met twee meisjes op pad.”
Gerard Spronk: “Ik denk dat we over het alge-meen elkaar echt wel respecteren en elkaars spel waar-deren. Als je over muzikale zaken aan het praten bent en je zoekt elk de beste oplossing, dan zijn er natuurlijk weleens discussies. Maar we komen er samen altijd wel heel goed uit. Anderzijds heeft dat voortdurende samen-zijn ook heel veel positieve kanten. Het is gewoon heel fijn om met mensen die je heel goed kent en waarmee je een goede band hebt, steeds op stap te zijn en nieuwe avonturen te beleven. Ons hoor je dus niet klagen.”

Meer info over het *Delta Piano Trio* kunt u vinden op www.deltapianotrio.com. Op 13 april komt hun eerste cd met piano-trio’s van Taneyev (*opus 22*) en Borodin uit bij platenlabel Naxos.

